

ארל ויליאמס:

**„סוף־סוף, אחרי שנים,
מצאתי את עצמי!“**

אורנה גאון:

**„אם יהודים רוצה -
התענוג כולו שלי!“**

דבורה גוני:

**„ראיתי את התינוק
באני עניי!“**

אורנה גאון היתה עד עכשיו רק אשתו החתיכה הצעירה של יהודים גאון. דבר זה הפך אותה, כמובן, לפיצוץ מבוקש מאוד אצל העיתונאים. אורנה מכירה את המזיה לפני ולפנים: החתונה שלה עם יהודים עשתה הרבה כותרות, הפירסום רודף אותה בכל אשר תלך. פעם אישפו אותה העיתונאים בבית לווינסטיין, פעם החזירו אותה בתשובה. תאמינו או לא — למרות כל זאת, היא לא איבדה את אמונה במיקצוע העיתונות. יותר מזה: בימים אלה היא הצטרפה למיקצוע יחסי-הציבור שאחד מה-תפקידים העיקריים בו הוא שמירה הדוקה על יחסים עם עיתונאים. אורנה הפכה לאשת יחסי-הציבור של עסקי הבידור של יהודה ברקן. ואם מישהו הטיל ספק בכישרונה, הרי שמבצעה הראשון הוכיחה שהגברת הצעירה מתאימה למיקצוע כמו כפפה ליד. אורנה הצליחה להביא את השר יורם ארדור ואת אשתו, אביבה, למופע „מכנה משותף“, העוסק בבעיות מין. שאלתי אותה:

- מה פיתאום יחסי-ציבור?
- זה מיקצוע לא מחייב לגבי שעות, ומכיוון שאני אשה נשואה פלוס ילדים, זה נוח. חוץ מזה, זה כרוך בפגישות עם אנשים, ביציאה מהבית, ואין צורך לשבת במישר.
- לדעתך, את מתאימה למיקצוע?
- אני חושבת שכן. אני אוהבת את זה, קשרים יש לי. אז למה שלא אצליח?
- עד עכשיו, הרומן שלך עם העיתונאים היה כבויון ההפוך: הם תמיד רצו אחריך. כעת עדיין יהיה לרוץ אחריהם.
- דווקא משום שכל הזמן רצו אחרי, יצרתי את הקשרים. יש לי קשרים טובים עם עיתונאים. מעולם לא העפתי איש מהם מהבית, מקסימום ביקשתי בצורה מכובדת ויפה שירדו ממני.
- תעשי יחסי-ציבור לבערך?
- אם יהודים ירצה אותי בתור אשת יחסי-הציבור שלו, התענוג כולו שלי. אבל זה יהיה תלוי במשכורת שאקבל.
- הוא הזהיר אותי שזה מה שיקרה איתו לבסוף. כאשר ראינתי אותו לפני כשנה וחצי, אמר לי ארל ויליאמס, שבמכבי תל-אביב היו יותר מאושרים אילו היה הולך בדרכיו של אולסי פרי. אז זה נשמע מאוד לא מצאוטי, כעת הוא חזר אלינו יהודי כשר למהדרין. שאלתי את ארל:
- נו, איך זה להיות יהודי?
- את יודעת, שיש לי רגשות עמוקים כלפי ישראל וכלפי העם היהודי.
- כן, אבל עכשיו גם אתה יהודי.
- זה נפלא להיות יהודי וישראלי. אחרי שנים שאני מחפש את עצמי ומחפש לי בית, סוף-סוף מצאתי את מה שחיפשתי.
- מה אמרה מי שפחתך על הגיור?
- ההורים שלי יודעים כמה אני קשור לישראל, והם שמחים שאני מאושר.

דוברת מישרד הבריאות, דבורה גוני, היא גם חביבה מאוד פרטית שלי, טילפנה אליי אחרי שפירסמתי את כתבתי „ידו של תינוק“ בשבוע שעבר ואמרה לי: „שרית, את טועה. הרי את בחרה רצינית, איך את יכולה לטעות כל-כך?“ השבתי לה שעד עכשיו חשבתי גם אני שהיא אישה רצינית, אולם אחרי החקר רה השיטחית של מישרד-הבריאות בעניין הילד קטוע הזרועות, אני חושבת שכל מי שקשור במישרד-הבריאות אינו רציני.

דבורה גוני ביקשה להגיב על הכתבה, ואני שמחה לארח אותה:

עשינו הגדלה של התמונה. ולא יתכן שילד ששתי ידי נקטעו כמה שעות קודם לכן יחזיקו אותו בזרועות האחות. ילד כזה צריך לשכב עם אינפוזיה. מה עור, שיד האחות מונחת על גדם של כמה שעות.

● מדוע לא פניתם לצדם כאשר ערכתם את החקירה, מדוע לא שוחחתם אף לא פעם אחת עם פאדי מיסרי הלכונני העם הנוך גומי מן הישראלי, שציימו את התמונה?

לא היה שום צורך לפנות לצלמים, אחרי שווידאנו את כל העובדות.

● הצלם הוא שכתב את המכתב, שהרעיש את הנשיא רגן ואת דעת-הקהל האמריקאית.

בעצמי הייתי בבית המישפחה. שוחחתי עם הסבא והסבתא ועם האמא של התינוק. הם בפירוש אמרו, שהם מזהים וחותמים על התמונה המקורית. הם סיפרו לי עד כמה התינוק הבריא מהר. אם הפציעה היתה כל-כך קשה, איך יתכן שהיום אין לתינוק תחבושות?

● מכיוון שיתכן מאוד שמצאתם תינוק אחר.

זה בטוח אותו תינוק. קיבלנו אישור בכתב מהרופא המטפל, שטיפל בילד, ומאזחות המצולמת עם הילד, ובדקנו תעודות רפואיות.

● הצלם טוען שהיו שני תינוקות בעני שם דומה בבית-החולים.

ערכנו חקירה, ולא היה שום ילד אחר, קטוע זרועות, באותו בית-חולים.